

LAFANZIN

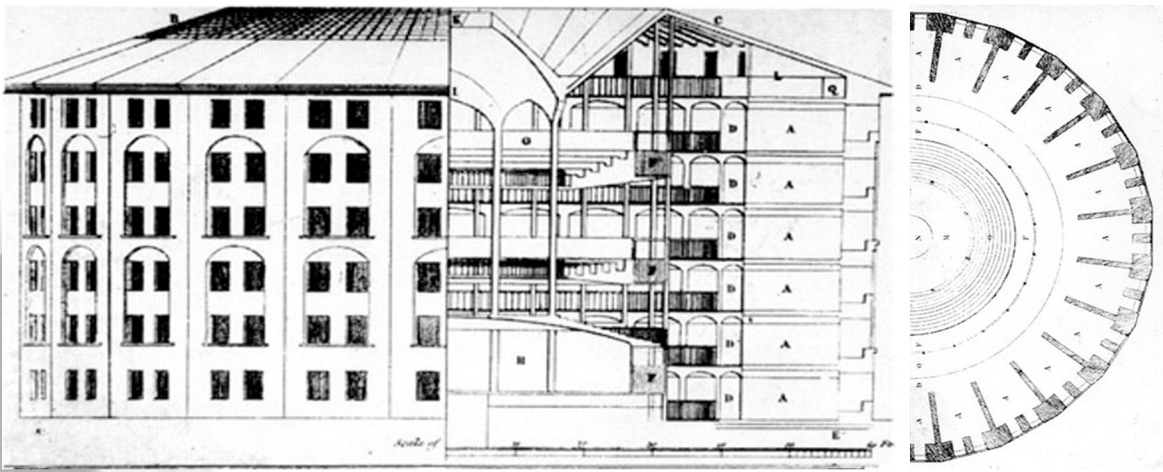
Sayı 5

www.lafisyanda.org

“KÖLE”

En ümitsiz kölelik kendini özgür sandığındır!

BİLGİ BAHANE OKUL HAPİSHANE

Senelerdir gittiğin; müdürüne, hocasına, sınavına alıştığın okulun bir hapishaneye benzediğini düşünmüştür. Okulun duvarları, duvarın üstünde ki telleri kaçmamamız için koymuşlar, hapisteymiş gibi. Öğretmenler (onlar da insan olmalarına rağmen) her zaman bizden daha üstünler ve öğrenci öğretmen ilişkileri tahakküm üstüne kurulu. Okula girdiğimiz anda vücudumuzun idarenin sorumluluğuna girdiğini, bize bazı şeyleri yasaklarken hatırlatıyorlar. Okulda bedenlerimize sahip değiliz tıpkı hapishanelerde ki gibi. Derste su içemeyiz, bacaklarımız açık oturamayız, uyuyamayız, konuşamayız, ayağa kalkamayız, dersten başka bir şeyle ilgil enmemiz yasak. Hücre cezalarına ne kadar çok benziyor değil mi? Hatta yönetmelikte daha ilerilere gidip öğrencilere okulda koşup yüksek sesle konuşmayı da yasaklamışlar. Okulda sorun yaşamadan durabilmek canlılık özelliklerimizin çoğundan feragat ediyoruz demek bu tıpkı mahkumlar gibi. Öğrencilerin kişiliğine hiçbir saygı gösterilmemesi idarenin disiplini sağlamak için en sevdiği yöntem.

Okullarda genç olmak suçundan yatıyoruz. Karar biz daha bebekken kesinleşmiş: "12 yıl eğitime mahkum edilmiştir!" Okullar çocukların gençlerin hapishaneleridir.

Modern okullar, hapishaneler, tımarhaneler; yaşadığımız dünyanın bu vazgeçilmez kurumlarının tarihi birbirileriyle benzerlik gösterir. Hepsi Fransız devriminin "özgürlükçü" ortamında yaratılmıştır. Bu kurumlar toplumu baskı altında tutmak için kurulmuş ehlileştirme alanlarıdır. Bu binaların hepsi kölelerin başkaldırma riskini en aza indirmek için toplum mühendisleri tarafından inşa edilmiştir. Bu kurumların hepsinin amacı çalışmayacak kölelerin, çalışanlardan ayrılması ve ıslah edilmesidir. **Bu binalara kapatılan bütün insanlar var olan halleriyle sisteme yararsız, zararlı insanlardır(deli, suçlu, çocuk).** Efendiler toplumun kendileri için çalışmayacak kısmını duvarların içine sokarak toplumun kalan (çalışkan) kısmından izole(tecrit) ederler.

Çocuklarda kapitalizmin "çalışabilecekler" kısmında. Ama çocuklar hem verimsiz hem de büyüklere daha başına buyruk çalışanlar.*(Lafanzin 1. sayı orta sayfa) Çocuklar büyüklere göre daha özgür. Bunun için çocuklar hem ilerde daha fazla randuman hem de ana-babaları çalışırken aylıklık etmesinler diye okula kapatıldılar(bunların hepsi 17.yy de oluyor). Kapitalizm şehirleri tıkr tıkr üretim yapılan, dev hapishanelere çevirirken bu dev hapishanelerde gün boyu aylıklık yapan çocuklarıda mazur görmedi anlayacağınız. Zira babaların gün boyu sularının sıkıldığı fabrika duvarlarında çocukların neşeli oyun çılgınlıklarının çınlaması patronlar için hiç de iyi bir şey olmasa gerek.

Okulun doğası acımasızlığa ve sömürüye ve otoriteye dayanıyor.

Facebook sizi Özgürlük Listesine Ekliyor

...

Kapitalizmin efsanevi buluşlarından biri Facebook. Artık bir çok arkadaşımız neredeyse okul saatleri dışında kalan zamanını facebook sayfalarında sürdürüyor. İletişimin sınırsızlığında bir yolculuk yapıyor ve farklı bir çok insanla sanal arkadaşlıklar kurabiliyor. Bu ciddi bir sosyalleşme alanı olarak düşünülebilir. Bu sosyalleşme dünya üzerinde yaşanan bir çok olaydan haberder olmanızı sağlaması dolayısıyla ciddi bir iletişim alanı olarakta görülebilir. Kapitalizmin getirisi olarak yabancılaşmış ve yalnızlaşmış insan prototipinden sizi böylece çıkarttığı bile düşünülebilir. Nitekim bir çok arkadaşım da böyle düşünüyor. Teknolojinin bu denli ilerlemesi insan yararına gibi görülsede kısmi zararlarının olduğunu da düşünen bir çok arkadaşım facebook denilen sınırsızlık içerisinde kendine çelişen bir hayat kurabiliyor. Facebook sınırsız bilginin dolaşım gücü haline gelmiştir. Akıl almayacak kadar fazla, inanamayacağınız kadar farklı içerikte gruplar açabilir, yönetebilir ve istediğiniz kişilere yönlendirebilirsiniz. Kalabalık bir arkadaş listeniz olur ve sohbet etmek fazlaca zamanınızı alabilir. Ancak aynı anda b Kapitalizm artık biliyorsunuz uzmanlaşmış beyinler istiyor ve facebook böyle düşünülürse geleceğin; strateji uzmanlarını, pazarlamacılarını, halkla ilişkiler..... ve benzeri bir çok meslek alanında bizler için bir hazırlık süreci olarak bile görülebilir. Ancak bu sınırsızlık sanki özgürlük gibi algılanıyor ki; en güzel fotoğraflarının, en güzel sözlerinin, en güzellerinle doldurduğunuz bu alan bir anda senin kendini özgür hissedebildiğinde en güzel yer olup çıkıyor.

Neticede zararları, yararları derken benim meseleye bakışım biraz farklı. Bu özgürlük alanının bir süre sonra seni ele geçirdiği gerçeğiyle yüzleşsen bile yine de devam ediyorsun. Raydan çıkmış bir tren gibi hızlı, kontrolü zor ve durdurulamaz bir şekilde. Kapitalizmde herkes tarafından kolayca kontrol edilebilirken burada senin kendini bile kontrol etmen imkansız hale dönüşebiliyor. Zaten bir kez girdiyse, istesende içinden çıkamıyor, hafızasında bir yerlerde donup kalıyorsun. inlerce kişi ile sohbet etme imkanı olabildiğinden bazen kimle hangi konu hakkında yazıştığınızı unutabilir yada karıştırabilirsiniz. Bu sizin facebook kullanma klavuzuna ne kadar hakim olduğunuz ve tüm yukarıda yazılan ayrıntılarda ne kadar uzmanlaşmış olduğunuzla ilişkilidir

Herkes facebooklaşıyor, herkes sosyalleşiyor, çevrende gördüğün herkes...

Facebook da uzun yıllardır görmediğin, görmek istemediğin, sevmediğin, hayatının hiçbir dönemi aklının ucundan bile geçmeyen eski okul arkadaşlarını bile buluyorsun. Şaka gibi; çok muflu oluyor, sevinmiş gibi davranıyor, konuşacak tonca şey varmış gibi randevu keşiyor, buluşmak içinse en uygun günü seçiyorsun. Buluştuğunuzda futbol oynuyor, saatlerce kahkahalara boğuluyor, en sevdiğiniz ortak şarkıyı çığlık çığlığa söylüyor, iki tek atıp çapkınlık yapıyorsunuz. Evet şaka ...bu yazdıklarımın hiçbir tanesini yapmıyorsunuz. Çünkü konuşacak hiçbir şeyiniz yok. Gerçek hayatta yüzyüze geldiğinizde konuşamadığınız bir çok şeyi yeniden facebookta paylaşmaya devam ediyor böylece facebook sayesinde dost kalabiliyorsunuz.

Facebookta milyonlarca arkadaşınız, paylaşacak milyonlarca mesele ve akıl almayacak bir kuralsızlık var. Ve bu herkes için çok cazip görünüyor. Facebook seni içine kapatan karanlık bir kutu gibi. Gerçek hayata, gerçek dostluklara, gerçek sohbetlere uzaklaşıyor, bu karanlık kutuda kalıyor, durursunuz. Göremediğin bu gerçeğe yüzleşmeye hazır mısın?

Kapitalizm sosyal (insani) ilişkilerin yıkımıdır. Çevrende gördüğün her canlı Facebook gibi bu yapay sosyal ağların içinde yaşamakta. Yaşamakta; paylaşma ve dayanışma denen canlıya ait eyleme hallerini, duygusal tüm işlevlerini bu ağın içerisinde sürdürmektedir. Bu kendine ve çevrene yabancılaşmanın da ötesinde bir durum olmakla birlikte yaşamdan sonsuz soyutlanma halidir. Neyin gerçek, neyin gerçek olmadığı arasında ki ince çizgi gitgide yok olmaktadır. Böylece Kapitalizm kendini, kendi ve bir başkaları tarafından yok edilemez bir gerçekliğe dönüştürmektedir.

Bu sosyalliği kullanan ve bu sosyal ağların sürdürücüsü yani bir parçası olan herkes bu durumu değiştirmedikçe ve kendini kapitalizmin gerçekliğinden kopartamadıkça yok oluş daha da yakın. Bu yüzden geçmişe özlem duymaya, insan kalmanın gerçekliğine yakınlaşmaya ihtiyacımız var.

Yüzyüze bakıp konuşmaya, kavga etmeye, ağaçlara tırmanmaya, saklambaç oynamaya, kitap okumaya ve sokaklarda koşmaya yakınlaşmalıyız. Kapitalizmin yalnız ve bencil bireylerinden olmaksızın, kolektif olmaya, paylaşımcı ve dayanışmacı ilişki biçimine yakınlaşmalıyız. Kapitalizm gerçekliğinin sonsuz sınırlarından kaçışın tek yolu budur.

Sen bu listeye ekli misin?

Çaktırmadan Çaktırmadan

Bizler bu dünyaya gelip gözümüzü açtığımız andan itibaren "doğuştan edinilen bilgi" denilen ama farkında olmadığımız birçok bilgiyle donatıldık. Ya pembeler içinde bir kız çocuğu yada maviler içinde bir erkek çocuğu olduk. Barbie oynayan bir erkek çocuğu olmadı. Çünkü erkekler barbie oynamaz. Asker kıyafeti giyen bir kız olmadı. Çünkü kızlar asker olmaz. Ayrıca dilimi veya uyruğumu da seçtiğimi yada öğrendiğim zamanı hatırlamıyorum. Bu bilgiler daha okuma ve yazma bilmeden beyinlerimize girdi. Ne de olsa eğitim ailede başlar demi? Daha nasıl olduğumuzu anlamadan Türk olduk, Müslüman olduk, Kadın veya erkek olduk. Nasıl çaktırmadan sokulmuş bu bilgiler değil mi?

Bu durum okullarda da devam etti. Ders kitaplarıyla da çaktırmadan çaktırmadan bizleri.

Hayat Bilgisi çoğu insanın sevdiği derslerden biri olmuştur. Aynı zamanda cinsiyetçiliğin de en fazla olduğu ders. İlköğretim Hayat bilgisi ders kitabının bir hikayesinin de şöyle diyor: Burak eve arkadaşlarını çağırdı. Annesi yemek pişirdi. Nedense bu kitapta yemek pişiren bir baba olmadı. Yemeği de , temizliği de yapan hep anne oldu. Bizim için de hayatın bilgisi bu olmuş oldu.

Sağlık en önemli şeydir. Sağlık için temizlik önemli unsurdur. Temizliğe en önem veren din ise islamdır. Bu sözler Lise Sağlık kitabında geçiyor. Nasıl yani? Hristiyanlar, Yahudiler pis mi? O zaman herkes Müslüman mı olsun? Tabi ki hayır ama bu kitabı okuyan bir çocuk bunun gerçekliğine inanabiliyor. Sağlık dersine iyi sıkıştırmışlar din ayrımcılığı doğrusu.

Türküz bütün başlarda üstünüz. Bu cümleyi belki de çoğunuz hatırlıyorsunuzdur. Lise Trafik kitabında geçen bir söz. Milli Güvenlik dersini , Tarih dersini, Edebiyatı anladık da trafik dersinde de "Türk olmanın yüceliğini ve kahramanlığını" nasıl da vurgulamışlar. Aslında bizlere çoğu ders de türk olmanın önemliliği, vatani ve milleti korumanın gerekliliği anlatıldı. Tarih derslerin de Kahraman Türk, Edebiyat kitaplarında vatansever olduk. Bunlardan en önemlisi ise tabi ki Milli Güvenlik dersleriydi. Askerlik türk vatanının birliğini ve bütünlüğünü korumak için harp "sanatını" öğrenme diye geçiyor bu dersin kitabında. Öldürmek ne zamandır bir sanat? Gerçi devlet tarafından ölen bir sürü insanın olduğu bir yerde öldürmek bir sanat olarak anlatılabilir. Bu harp sanatını her türk genci öğrenmeli demi? Her türk asker doğar. Peki harp sanatı Marmaris de resim yapmaya mı benzer*. Tabi ki hayır çünkü harp bir sanat değil katliamdır.

Peki bu sadece ders kitaplarıyla mı bitiyor? Tabi ki hayır. Hayatımızın her alanında beyinlerimize hücum ediyorlar. Televizyon, Tabelalar, Reklam panoları... İstedikleri şey ise düşüncelerimiz, isteklerimiz ve hayallerimiz.

*80 Askeri darbesinin mimarı binlerce insanın katili ve harp sanatının en önemli insanı Kenan Evren sanatın bir başka dalı resim ile ilgiliyor. Sanat hayatına Marmaris de resim yaparak devam ediyor.

OKUL A.Ş

Çocukların "eğitilmesi" için yoksul aileler devlet okullarına başvururken, daha zenginlerse özel okul olarak adlandırılan şirketlerin hizmetlerinden yararlanmayı tercih ediyor. Özel okula gönderenler, çocuklarının daha "güvenli ve korunaklı" binalarda, kendileri gibi "zengin ve iyi aile" çocuklarıyla birlikte, daha "kaliteli ve modern" bir eğitim görmelerini istiyorlar.

Sistemin öğrencilerin kafalarında bireyci, kapitalist, tüketici, milliyetçi ve militarist kişilikler oluşturma çabası, özel okullarda da aynen geçerli. Bu okullar vasıtasıyla satın alınan hizmetler, verilen bilgi kalitesinden çok, okulların ismi, yeri, profili ve teknolojileri gibi özelliklerinden oluşan imajdır.

Büyük holdinglerin eğitim sektöründen de bir şirket açarak yelpaze ve karlarını genişletmek için yaptıkları okullar, yasal olarak özel okul A.Ş. adıyla kurulamadıklarından Vakıf adı altında açılmakta. Asıl amaçları hem kar ederken, hem de sisteme prezentibıl köleler yetiştirmektir.

Okul şirketlerinin, hitap ettiği kitleye göre hizmeti daha dini ya da kemalist bir çizgide olabilir, müşterileri kendine çekmek için en iyi olanakları sunmakta diğerleriyle yarışır. Çünkü müşteriler çocuklarını kayıt ettirecekleri okulu seçerken, bu imkanlara, prestijine, başarısına, şekline imajına dikkat ederler. Planlama, pazarlama, satış gibi süreçleri aynı diğer şirketlerde olduğu gibidir.

Bu okullarda yaşam, bir fanusta gibidir. Sabah evin önünden özel servis aracına biner, özel arkadaşlarıyla özel okuluna gidersin. Sokaktaki hayattan kopuksundur. Çünkü sen sokaktaki insanlardan değilsindir, o özel kesimdensindir. Özel güvenlik birimlerinin koruduğu lüks binaya girer, her gün özel temizlikçiler tarafından temizlenen sınıfta oturursun. Sunulan hizmet eksiksizdir. Dışarıdaki kötülüklerden uzaktır, yalıtılmıştır.

Sokaktan kopuk olan bu okullarda, hep benzer çevrelerden insanlar buldukları için, farklı düşünceler ve kişiliklerle karşılaşma ihtimalleri de daha azdır. Bu içine kapanıklık yaşadığın dünyaya yabancılaşmana ve dışındaki hayatı dert edinmeye yoluna itebilir.

Özel okullar, devlet okullarına göre daha özgürlükçü görünür ama aslında bu bir ilüzyondan ibarettir. Her okulda olduğu gibi kuralların, müdürlerin, öğretmenlerin ve disiplin cezalarının bulunduğu özel okullarda, daha serbest kılık kıyafet, daha rahat okul ortamı özgürlük sanılır. Bunlar, özgürlüğü kurullarla elimizden alan okul yöneticilerinin ya da bunların oluşturdukları sahte öğrenci birlikleri/meclislerinin açtıkları küçük özgürlük alanlarıdır. Özgürlük değildir.

Son derece konforlu, son model teknolojiyle donatılmış, tüm imkanların mevcut olduğu bu beş yıldızlı hapisane a.ş'ler, aslında diğer tüm okullar gibi, beyinlerimizin ve bedenlerimizin kapatıldığı alanlardır.

Liseden sonra okumaya devam edememenin 'en önemli' nedeni

Lisede sona yaklaştıkça bir hayal belirir gözünde: Artık sınavlar bitmiştir ve "Özgür"sündür.

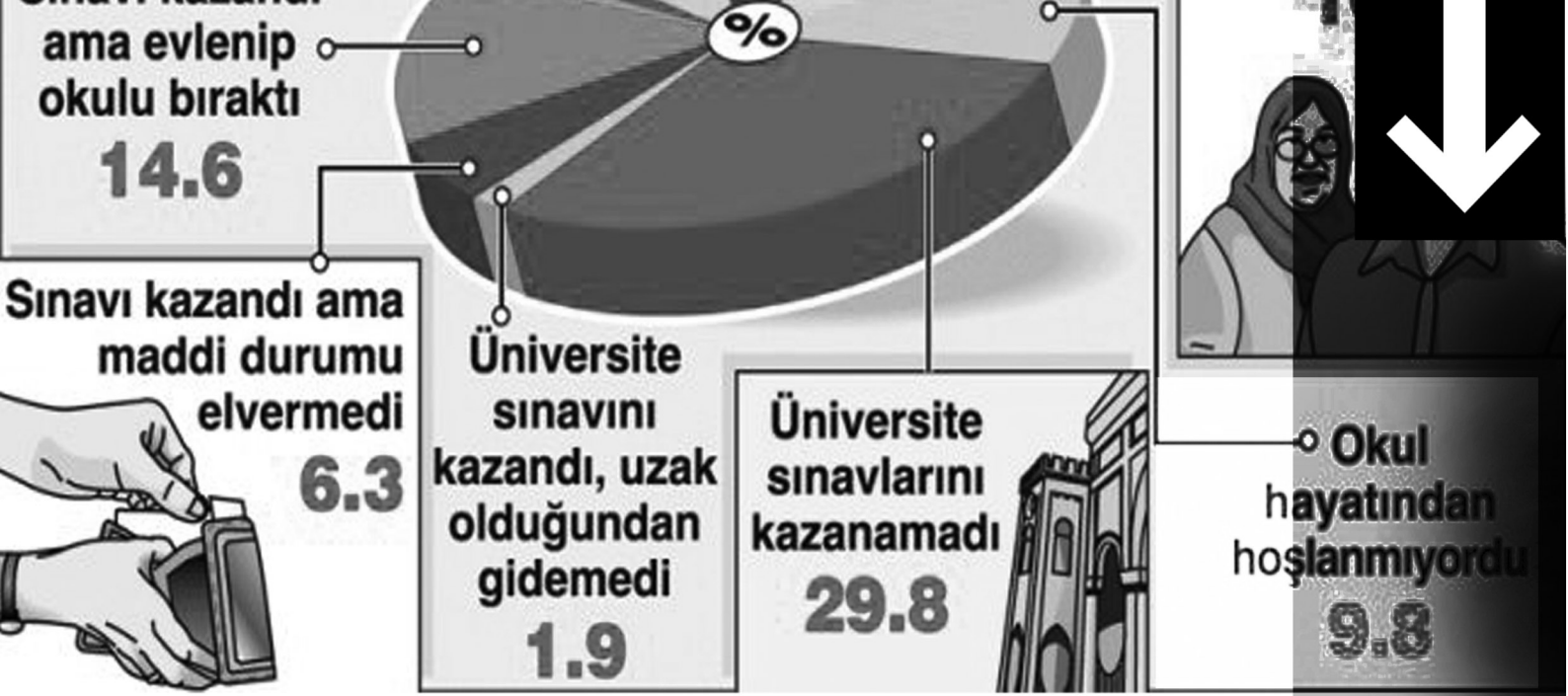
Bu hayalden daha iyisi ise: Artık sınavlar bitmiştir ve "Özgür" bir üniversitelisindir.

Bu durum hem lisenin resmi baskı yöntemlerinden (devam zorunluluğu, kıyafet...), hem de ailenizin baskılarından kurtulmak anlamına geliyor. Hele de başka bir şehre gitme imkanımız varsa, düşleyebileceğimiz en özgür yılları yaşamamız anlamına geliyor. Her türlü baskıdan uzak, üniversite

tenin buram buram özgürlük kokan çimlerinde 5,4,2 ya da 10 sene ekonomik, ailevi baskılardan uzak yıllar. Tek işin yemek yemek, dersleri vermek ve sosyalleşmek. Burdan bakıldığında anne-babasının ensesinde boza pişirdiği, 1,2 tercihen 3 sendir dersaneye gidip ders çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamış, ergenlik sivilceleri hala yerinde olan bir liseli için bu çimler gerçekten cennet olmalı, bunu inkar edemeyiz. Burdan bakıldığında gerçekten güzel ama işin görmediğimiz, görmek istemediğimiz başka boyutları da var. Bundan böyle seçilmiş arkadaşlarıyla Üniversiteli'ce konuşacak, üniversiteli kafelerinde takılacak, öğrenci evi'ne istediğin zaman girip çıkabileceksindir. Tüm bunlardan daha önemlisi ailenin, arkadaşlarının, komşu teyzelerin gözünde daha bir havalı görüneceksin.

Üniversiteliye mektup: Selam.Kendimi kısaca tanıtayım.Ben,senin yaşlarında,senin gibi 12 yıl zorla eğitilmiş,günde bilmem kaç tane soru çözmüş,fonksiyonu,türevi yalayıp yutmuş fakat üniversiteye girmemiş,ailesinin gözünde;arkadaşları üniversiteli ama kendi işsiz,güçsüz,makamsız,boş hayalleri olan,beyni yıkanmış bir insanım.Ailem düzeleceğimi düşünüyor ama aslında bozulmadığımı anlamıyor.Neyse.Sanırım şuanki ortamından oldukça memnunsun.Heryer kültürlü insan dolu ve son derece özgür bir ortam olduğunu düşünüyorsundur.Ben biraz farklı görüyorum o ortamı.Mesela belki istediğin bir bölümdesin,belkide zorunluluktan girdin oraya.Ama hala ezberliyor sınavlardan geçiyor,EĞİTİLİYORSUN.

gençlik gelecek

Çalışmadan, yorulmadan, bedavaya (şirket/devlet bursu, kredi, ana/baba/kardeş bursu ile) yaşamını sürdürmen, 5 yıl boyuca toplum nezdinde meşrulaşacak. 5 yıl boyunca deli gibi tüketme ve sınırsız saçmalama hakkını serbestçe kullanman, gençliğine verilecek. Ne de olsa sen geleceğin müdürü, doktoru, mühendisi, amiri olacaksın.

Bu vahşi rekabetin içinde yaşitlarının sırtına basarak kafalarını eze eze yukarı çıkıyorsun.

Geleceğin saygın/seçkin kişisi olmanın verdiği "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" cılık ile gittikçe kanaatkarlığını yitirecek; acımasız ve bencillerden olacaksın. Öyle bir bencillik ki; değil öfkeli olup kaldırım taşlarının altındaki kumsalı aramak, üzgün olmayı yeğleyip kaldırımda oturan dilenciye para bile vermeyeceksin.

İstemediğin bir işte çalışmak için 5 sene hayatını ölantıye alıyorsun. Bigi edinmeni sağlamaz. Üniversite eslek edinme merkezidir. Kapitalizm bilgi, insanı cahilleştirip iyi programlanmış sadece rolünü yerine getiren hazır paket kalifiye elemanlar haline getirir.

Bu yaşam kültürünün dışına çıkmak ancak ve ancak adaletsizliklerin farkına varmakla gerçekleşecektir. Hayatın; senin lehine sunduğu imtiyazın adaletsizlik olduğunun farkına varman, seni vicdanınla bir hesaplaşmaya sürükler. Benciliğin, vicdanında yenik düştüğü vakit dertlenir; eyleme kalkışırsın. "Kendin gibi"leri bulur, bir şeyleri değiştirmeye başlarsın. Attığın her adımda, barikatını her ileri taşıyışında devrimi yaşadığını hisseder, mücadeleye daha da yoğunlaşırsın.

Hani ilkokul ve lise kapalı cezaeviydi ya, üniversite de yarı açık cezaevi benim için. Etrafın küçülmüş, büyümüş, seni sistemin yedeği yapmaya çalışan öğretim üyeleri, profesörler, doktorlar vs. dolu. Neyse. Bu mektubu yazıyorum çünkü sende benim gibi görüyorsundur belki bu eğitim denen zorbalığı. Belki tek çaren buydu aileden kaçmak için, askerliğini uzatmak için, ilerde güzel bir hayat için... Ama başka bir alternatif var. Dışarda biryerlerde. Rütbenin olmadığı, paylaşım dolu, mülksüz bir yaşam için koşutran kısmen uygulayan insanlar var. Eğer şimdiye kadar yalnız olduğunu düşündüysen korkma. Yalnız değilsin.

Görüşmek üzere. Üniversitesiz

gelecek üniversite

KÖLE

EN UMUTSUZ KÖLELİK KENDİNİ ÖZGÜR SANDIĞINDIR

Otoriter, hiyerarşik, statülü toplumların, “görüntüsü değişen ama gerçekliği değişmeyen” kavramı kölelik.

Kölelik; insanların yerleşik topluma geçişiyle birlikte oluşan, otoriter ve hiyerarşik toplumların hemen hemen hepsinde bulunmaktadır. Savaşlarda esir alınan tutsakların köleleşmesiyle başlayan, ırkından dolayı, borçlarından dolayı, anne ve babasının mirasından dolayı köleleşenlerle sürmüş, sanayi işçisi, fulltime işçi, partime işçi, taşeron işçi ile süregelen, bitmeyen kavramdır kölelik.

Kölelik bir insanın, başka bir insana ait olmasıdır. Ait'lik kölenin yerine efendisinin düşünmesi demektir. Köle'nin, yiyecek, giyinme, barınma gibi her türlü yaşamsal koşulu efendi tarafından düşünülür ve düzenlenir, köle yaşamsal koşullarıyla alakalı hiçbir söz hakkına sahip değildir.

Köle bir araçtır; Efendi köle arasındaki ilişkide köle yani insan artık bir araçtır. Efendinin düşündüklerini, dediklerini yapan bir araç. Efendinin yaşamını rahatlatan herhangi bir araçtan farksızmış gibi gözükse de önemli özelliğiyle tüm araçlardan ayrılır. **Köle efendinin araçları arasındaki en meziyetli ve en maliyetsiz olanıdır.** Bitmeyen, sürekli yenilenebilir bir enerjisi vardır.

Ve herşey için kullanışlıdır.

Köle bir malzemedir; İşte kullanışlı olan bu köle, efendinin en önemli ihtiyacıdır. İhtiyacın karşılanması için de önemli bir sektör oluşmuştur. Bu sektöre şu an yaşayan veya yaşamayan her devlet girmiştir. (Mısır'dan tutunda Sümerlilere, Bizans'tan tutunda Osmanlıya, İngiltere'den tutunda Fransa'ya, Amerika'dan tutunda Küba'ya kadar) Devletlerin işlettiği bu sektörde köle kaynaklarından, kölelerin temininden, sevkiyatından ve satılmasından önemli karlar elde edilmiştir. Bildiğimiz veya bilmediğimiz birçok ufak işletme bu sektörden beslenerek kocamanlaşmıştır, şirketleşmiştir. City Bank, HSCB, Chevron , Walmart, Axa... bunlar bazılarıdır. Efendi köle ilişkisinin görüntüsü değişir ancak gerçekliği değişmez demiştik.

Köle bir “özgürlüktür”; Kullanışlı kölenin özelliklerinden biri daha efendisince dönüşen dünya için kullanılmıştır. 1800 yılların başından itibaren kölelik, kaldırılışı uzun sürse de birer birer bir çok devlet (Osmanlı İmparatorluğunda 1847) tarafından kaldırılmıştır. Köle; Modernleşen ve demokratikleşen dünya da daha modern ve demokratik görünmek için kullanılmıştır. Efendi böylece hem modern ve demokratik görünümünü güçlendirmekte, hem de karsızlaşan köleliği de değiştirmektedir. Köleliğin kaynaklarında azalma, maliyet'te de ise artma vardır. Anlayacağınız köle sektörü artık karsızlaşmıştır. **Köle, değişen dünyaya uyumsuzdur ve kölenin ihtiyaçlarının efendi tarafından karşılandığını düşünürsek üreten köle hiç tüketmemekte ve tüketmeyen köle de değişen, üretim fazlası olan bir dünyada sıkıntı yaratmaktadır.** Değişen dünya da üretimin öznesi köle tüketiminde öznesi yapılmak istenmektedir. Efendi köleliği kaldırmıştır. Köleler özgürlüklerine kavuştukları için mutludurlar ama mutluluk çok uzun sürmez. Köleler artık yiyecek, giyecek, barınma ihtiyaçlarını kendileri karşılayacaklardır ve karşılamak için de çalışacaklardır.

KÖLE

EN UMUTSUZ KÖLELİK KENDİNİ ÖZGÜR SANDIĞINDIR

Köle bir üreticidir - işçidir; Artık kölelik kalkmış, köleler tüm diğer insanlarla eşit olmuşlardır. Ya da hep eşit olduklarıyla tekrar eşitlenmişlerdir. Çünkü; 1700'lü yılların ortalarından beridir esen eşitlik, özgürlük ve demokrasi rüzgarı köleler arasındaki eşitsizliğin eşitlenmesiyle sonuçlanmıştır. Birçok devlet'te olduğu gibi İngiltere'de ve ABD'de kölelik 1810'larda kaldırılmıştır. Ve yine aynı tarihlerde aynı devletlerde işçiler günde 14 saatten fazla çalışmaktadırlar. **Kölelik bir kez daha şeklini değiştirmiş 1800'lerin ortalarında işçi olmakla "eşitlenmişti". Köleliğin yeni şekli işçilikti.**

Köle bir ezilendir; Köle efendi ilişkisi şeklini değiştirir ve işçi patron ilişkisine dönüşür. Üreticisiyle - ürünün ilişkisi, işçinin sosyal ve ekonomik statüsünü de değiştirdi. Statüsü değişen işçinin üretim üzerinde ki etkisi toplum üzerindeki etkisini de arttırdı. 1800'lerin sonlarında işçinin sosyal ve ekonomik belirleyiciliği ilk çatlakları oluşturmaya başladı. İşçiler, ABD'de 1886'da "Günde 8 saat" çalışma isteğiyle sözlerini söylediler. Rusya'da tersane işçileri, İspanya'da maden işçileri, İngiltere'de ve Fransa'da ki işçiler de sözlerini söylemekten çekinmediler. **Ezilenlerin örgütlü mücadelesi bazı devletlerde önemli değişimlerle ve hatta devrimlerle sonuçlansa da, sıkıntılar aşılamıyor çalışma koşullarının ve çalışma saatlerinin yanı sıra gıda, giysi ve barınma ihtiyaçlarını karşılama da sıkıntılar sürüyordu.** Toplum, işçisi ve işsiziyile tümünde bu sıkıntıları yaşıyor, bu sıkıntılar toplum içi ilişkileri yıpratıyordu. Ekonomik sıkıntıların yanı sıra sosyal sıkıntılarda da yıpranma kendini belirginleştiriyor, sıkıntıların aşılmasında toplumsal kolektivitizmin paylaşma ve dayanışma ilişkileri yerini, kendine kapanan, bencilleşen algılara bırakıyordu. Patron fabrikanın finansmaniyken, işçi olan baba ailenin finansmanına dönüşüyor ve ilişkilerinde patronunu tekrarlıyordu, patronun karşısında ezilen işçi, kendi evinde aile içi ilişkilerde ezene dönüşüyordu. Efendi karşısında kölelerin paylaşma dayanışma ilişkilerinde azalmalar oluyor ve bu örgütlü mücadelelerin oluşmasını engelliyordu. Dünyanın dört bir tarafında köleler efendilerine karşı ayaklanıyor fakat bu ayaklanmalar efendisiz bir dünyaya varamıyordu. Ayaklanmaların ateşi elden ele geçse de köle efendisinin etkisinden sıyrılamıyordu. **Ezen; kendi "kazan da kazan" ilkesinden ödün vermezken, ezilen "paylaşma ve dayanışma" ilkelerinden ödünler veriyordu.**

Köle bir tüketicidir; Efendi köle ilişkisinde ezilenin ezene benzeşmesiyle açığa çıkan çelişki yıpranan, yalnızlaşan kölenin kontrolünü de kolaylaştırmıştı. Örgütlü olmaksızın kendini kurtarma çabasına girişen köle efendisinin "kazan da kazan" ilkesini tam da efendisinin istediği biçimde "harca da harca" ya dönüştürüyordu. Üretimde bulunduğu ürünün, üretim süreci bilgisini asla tam bilemezken, tüketilmesinde en favori müşteriye dönüşüyordu. Efendi üretim fazlası gibi önemli bir sıkıntısını, tüketimi sonsuzlaştırarak aşmakta arar ve kölesinin ürettiğini, köle kültürünün yaratmış olduğu ilüzyonla, yanılsamalarla, algıları aldatarak kölesine tükettirir ve böylece kapitalizmi sonsuzlaştırır.

Köle bir içselleştirmedir; Efendi köle ilişkisinde anlaşmalar yapılmış köle hem üreticisi hem de tüketicisi olduğu kapitalizmi içselleştirmiştir... Ama ... (Bu bölüm tartışmalıdır, yaşadığımız günlere dair bir sorundur. Tartışma sohbetlerimiz sürmektedir. Sonuçlar daha sonraki sayılarda yayınlanacaktır)

SANMAK

EN UMUTSUZ KÖLELİK KENDİNİ ÖZGÜR SANDIĞINDIR

1800'lü yılların sonunda bireyin üretimle olan ilişkisi bireysel özelliklerinde belirleyiciyken, 1900'lü yılların sonlarında bireyin tüketimle olan ilişkisi belirleyicidir. Bu toplum içinde geçerlidir.

Sanı: ...miş gibi. Gerçek olmadığı halde gerçekmiş gibi düşünülen şey. Gerçek olmayı gerçek sanmamızı sağlayan birbirinden farklı birçok etken olabilir. Mesela bir tiyatro oyunu veya sinema kurgusu gerçek olmadığı halde bize gerçekmiş gibi gelebilir. Duyularımızla elde ettiğimiz bilgilerdeki boşlukları doldurur ve bunları gerçek sanabiliriz. Köle farklılaşan evrelerinde, (ki bu evrelerin çizgisel bir tarih anlayışı içerisinde ilerlemediğini belirtmemiz gerekir. Tarihsel ve coğrafi açıdan bir kavramın evrelenmesi değişebilir; mesela bir coğrafyada feodalizm etkileri işlemekteyken bir başka yerde ulusçuluk işlemekte olabilir. Feodal toplumlar sonrasında mutlak ulusçuluk gelişir anlayışı yanlıştır.) moral motivasyonu açısından koşulların olumsuzluğuna rağmen bir toplumsal ilişki geliştirir. **Yani sevinir, ağlar, eğlenir veya üzülür... tüm olumsuzluklara rağmen kölenin bu özelliği özgürlüğüne olan inancındandır.**

Sanı bir an'dır; Ellerinden ve ayaklarından prangalı bir köle sessiz ve kuytu bir köşede kuş seslerini, çimenleri, bulutları düşünerek birkaç dakikalığına kendini özgür sanmak ister. Kendini özgür sanmak ister çünkü başka bir seçeneği neredeyse yoktur. Etrafından gelen bir çitirtti sesi gerçekliğe geri gelmesini sağlar. Ellerindeki, ayaklarındaki prangalar durmaktadır.

Sanı parçadır; Sanı gerçekliğin bir parçasıdır. Kölenin işçiye dönüşmesiyle zamanın tümünü barınma, gıda, giysi gibi ihtiyaçlarını karşılamak için çalışarak harcar. Bunlar dışında kalan zaman oldukça azdır. Ancak dinlenmeye ve uyumaya yetmektedir. Aile içinde, akrabalık ve komşuluk ilişkilerinde kurulan moral motivasyon ilişkileriyle yaşamın tümünün çalışmak üzerine kurulmuş olmasından uzaklaşılır. Bu uzaklaşmalar rahatlıklar ve rehabilitasyon sonrasında sanılara dönüşür. Bu sanılar işçinin çalışma performansını direkt etkilemektedir ve efendi de bunu önemsemeye başlamıştır.

Sanı bütündür; Sanı efendi tarafından düzenlenmeye başlar. Kölenin kendi kontrolü dışında düşünmesinden bile rahatsız olan efendi şimdi kölenin ne düşüneceğini anlamak ve ayarlamak için uğraşacaktır. Düşünceleri kontrol edebilirse sanıları da kontrol edecektir. Düşünceleri, sanıları kontrol edeceği bir sistem de istediği köle tipolojilerini oluşturabileceği önemli araçlardan biri arenadır. Arena anlayışı bir çok yönüyle efendinin aradığı şeydir. Kazanma, kaybetme, rekabet gibi kapitalizmin önemli özelliklerini içinde barındırır. Sahada savaştan futbolcuların ve futbol takımlarının özümsemesiyle sevincin ya da üzüntünün arenaya endeksli olması, köleyi yaşadığı olumsuzlukları, anlayamaz ve algılayamaz bir çelişkiye-karmaşaya sokar. Düşüncenin dolayısıyla sanıların kontrolü için arena gibi bir çok araç vardır. Popülerizm, magazin, müzik ve sinema bunlardan bazılarıdır. **Efendi tarafından kölenin yaşamındaki boşluklar doldurulmaya başlanmış ve sanı bir bütüne dönüşmüştür.**

Sanı gerçektir; Parçadan bütüne, bütünden gerçeğe. Gerçek ve sanının iç içeliği gerçeğin sanılaşmasıyla sürer ve bu köle için içinden çıkılmaz bir karmaşanın başlangıcıdır. Kölenin tüm karakteri sanılarla şekillendirilmek istenir. Gazete ve televizyon kısacası medya ile. Bilgi değersizleştirilir. Değersizleşen bilgi değerlerimizin deforme olmasıyla yani dejenerasyonla sonuçlanır. Bilginin değersizleştiği bu süreçte devletin ve kapitalizmin propagandasına dönüşecek eğitim de gerçekliğin sanıya dönüşmesinde en önemli etkenlerden biridir. Eğitim, devlete piyon, kapitalizme köle yetiştirir, yaşamın bilgisinden uzaklaşmamızı ve yaşama yabancılaşmamızı sağlar. Gündelik yaşamımızda asla işe yaramayacak tarih ve coğrafya dersleriyle düşüncelerimizdeki boşluklar doldurulur! Yine bir başka sanı aracı olan bilime, bilimselliğe, tekniğe ve teknolojiye ihtiyacımız olduğu da eğitim içerisinde bize kazandırılır. Daha çok efendinin kölelerini kontrol altında tutabileceği araçların (öncelikle savaş ve iletişim araçları) üretilmesinde kullanılan bilim ve teknik bu ürünlerin üretilmesi, geliştirilmesi esnasında adeta yan ürün olarak üretilen faydalı ürünlerle de (genetik araştırmaları sadece belirli gen üzerinde etki yapacak biyolojik silahların yapılmasını amaçlar. Ama bu araştırmalar hastalıkların tespiti, tedavisinde de kullanılır) kölenin bilime ve tekniğe olan itaat'i artırılır. Bu ve benzeri, sürekli saldırıya maruz kalan algılar, anlamlandırma işlevini yitirir. Mutluluk, üzüntü, paylaşma ve dayanışma gibi özelliklerin gerçekliğini yitirmesi adalet ve özgürlük gibi isteklerin teslimiyeti demektir. Adalet anlayışımız azalır, efendinin adaletini adalet sanarız, özgürlük isteğimiz azalır, efendinin sunduklarını seçmeyi özgürlük sanarız. Sanı, başta belirttiğimiz gibi, bir an gözlerimizi kapatarak düşlediğimiz hayalden çıkmış gerçeğin ilüzyonuna dönüşmüştür.

SANIMAK

EN UMUTSUZ KÖLELİK KENDİNİ ÖZGÜR SANDIĞINDIR

Sanı herşeydir; Çıkışı olmayan bir sistem içerisinde sanı herşeyleşmiştir. İnsanı insan yapan özelliklerin tümünün kontrolü sanılar içerisine sıkışmış kalmıştır. Tanışmalar, sevgiler, ayrılıklar, üzüntüler sanı içerisinde hissedilir hatta hissedildiği sanılmaktadır. İlkokulda daha başarılı olacağımız bir lise için, lisede başarılı olacağımız bir üniversite için çabalarız. Tüm bu çaba içerisinde oyundan, sokaktan, arkadaşlık ve dostluktan uzaklaşırız. Ama uzaklaştığımızı anlamayız. Yedi yaşından on yediye kölelik rengimizi artırmayı başarı olarak görürüz. Mavi renkli bir işçimi olacağız, yoksa beyaz renkli bir yöneticimi. Uzaklaştığımızı anlamayız çünkü; sokağa çıkarız, Capitol'e gideriz, Burgerking'e gideriz, oyun oynarız internet den; tavla, satranç, okey, Farmville, Dota, Knight... Arkadaş ve dost oluruz, dürteriz, beğeniriz, paylaşırız bile, yetmez aşık oluruz, ilişkilerimiz olur. Kazandıkça mutlu oluruz borsada kaybedersek üzülür, olmayan paramızla olmayan bir dünyada bir zengin oluruz, bir fakir. Bir şeyleri alırız, bir şeyleri satarız. Seçimlerimizi özgürce yapar özgür yaşarız. Çünkü artık her şey sanıdır. Bizde sanarız.

UMUT

EN UMUTSUZ KÖLELİK KENDİNİ ÖZGÜR SANDIĞINDIR

Özgür bir köle olmaz. Köle özgürse köle değildir. Umut; olmayan şeyin olmasını istemektir veya olacağına inanmaktır. Özgür olmayan bir köle özgür olmak ister ve özgürlüğe inanır. Efendi köle ilişkisinde, her daim kölenin içinde bir umut vardır. Özgürlüğe olan inancıyla her defasında efendiye başkaldırmıştır. Bu başkaldırıları kölenin köleliğinden kurtulmak istemesindedir. Köle köle olduğunun farkında oldukça efendiye başkaldırmıştır. Peki köle köleliğinin farkında değilse! Köle kendini özgür sanıyorsa; yaşamsal şartlarıyla ilgili başkaldırılarda bulunur. Kötü Şartlarının değiştirilmesini, düzeltilmesini ister. Bu başkaldırıları, isteklerin efendi tarafından yapılmasıyla sonlanır. Peki köle umutlarını değiştirmişse! Köle köleliğinin farkında olmazsa özgürlüğünü de umut etmez. Ya da özgürlüğü umut etmeyi bırakıp, zenginliği umut etmeye başlar. Bu "kazan da kazan" anlayışının özüdür. Efendi şartların düzeltilmesinden ve kölenin efendileşmesinden çekinmez. Bu kendi kurduğu sistemin ta kendisidir. Bu kapitalizmdir.

Köle ise kendini özgür sanar. Sanar ve özgürlüğü umut etmez... Peki köle kendini özgür sanmazsa! Sanıları yıkıp gerçekliği yaratırsa! Ey köle kendini kandırma, köle kalma, umut kendinde.

Özgürlüğümüze Kilit Vuranların Okullarını Kilitledik!

Özgürlüğümüze
KİLİT
vuranların
mabetlerini
kitleyiz!
yedi yaşından on yedi
yaşına, her yılın sekiz ayı
kilitleniyoruz: onyediden
yetmiş köle kalmak için!
Alışmamız için!

kilitciler@gmail.com

KİLİTÇİLER inisiyatifi
Lise Anarşist Faaliyet

Kilitçiler İnisiyatifi 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde birçok ilde okulların kapısına kilit vurdu.

İstanbul, İzmit, Ankara, Adana, Antalya olmak üzere 5 farklı ilde gerçekleştirildi. "Antalya Bileydi Anadolu Lisesi, Antalya Yavuz Selim Lisesi, Ankara İ.M.K.B Endüstri Meslek Lisesi, İzmit Atılım Anadolu Lisesi, Adana Uğur Derşanesi, İstanbul Kadıköy 50. Yıl Tahran Lisesi, Bostancı Şenesenevler Lisesi, Bostancı Hayrullah Kefoğlu Anadolu Lisesi, Kadıköy İntaş Lisesi, Kocamustafapaşa Özel Şahakyan Noryan Ermeni Lisesi, Kağıthane Lisesi, Beyoğlu Ticaret ve Anadolu Ticaret Meslek Lisesi, Beşiktaş Erhan Gedikbaşı Çok Programlı Lisesi " olmak üzere "13" okul kapatıldı.

... Çünkü Bizler yedi yaşından itibaren okullarınıza nice gözyaşları dökmemize rağmen zorla götürülen çocuklarız. Bizler daha o dev gibi duvarlarla kaplı okula neden geldiğimizi anlayamamışken hiyerarşiyi, otoriteyi, faşizmi ant içmeyi öğretmeye çalıştılar. Daha yaşamın bilgisine sahip değilken, bizlere hayat dersini kitaplardan öğretmeye, kafalarımızı binlerce boş bilgiyle doldurmaya çalıştılar. Daha itaatkar köleler olabilmemiz için tek tipleştirdiler. Saçımıza, başörtümüze giydiğimiz kıyafete karıştılar. Her sabah nizami sıraya soktular, okula geç kalmamak için aynı saatte kalkmaya, tenfüse çıkmaya, derse girmeye zorladılar. Bizleri zamanla terbiye etmeye çalıştılar. Bizden kapitalizme uygun; itaatkar, tüketici, bencil, kanaatkar bireyler ürettiklerini düşündüler ama yanıldılar. İşte bizler bu yüzden efendilerin rekabetçi, tahakkümcü, kapitalizme köle yetiştiren okullarını kilitliyoruz.

Böylece onların kapılarını kilitlerken, yüreğimizdeki dünyanın kapılarını açıyoruz. Bilginin dayanışma ve paylaşmayla çoğaldığı, bilginin mülkiyetinin olmadığı, kimsenin okul denen hapishanelere kapatılmadığı özgür bir dünyaya daha da yakınlaşıyoruz.

paylaşma masası

Paylaşma Masaları çoğalıyor, dayanışma büyüyor! Şimdilik ; Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi'nde Kapitalizmin bencil kültürüne karşı paylaşma ve dayanışmayı örgütleyen paylaşma masaları oluşturduk. Oluşan bu masalar tüm okulun örgütlediği kantin boykotuna dönüşünce İdare, Kantinci ve öğrenciler arasında tartışma başlamış oldu. tartışmalarda Polisinde katıldığı kapitalizm cephesine karşı, öğrencilerde boykot cephesinde buluştular. Arkadaşlarımızın polis tarafından dövülmesi ve alınması sonrasında kantin Boykotu ülke çapında bir vakaya dönüştü. Walin dahi açıklama yaptığı kantin boykotu diğer okullarada sıçradı. Halen Behçet Kemal'de ve Kadıköy Kemal Atatürk'de paylaşma masaları sürüyor.

Sistemin köle fabrikaları olan okullar parası olana hizmet eder , parası olmayana açlıktan başka bir şey sunamaz. Sunduğu Fast-Food kültürüyle bireyin sadece kendi karnını doyurma durumunu olağanlaştırır ve hayatı boyunca bu kültürle yaşamasını öğütler. Bizleri günde sekiz saat okullara kapatanlar bize kantin kültürü dışında bir şans bırakmayarak kapitalizme alışmamızı istiyorlar.

Bizlere düşen bu bencil kültüre karşı paylaşma ve dayanışmayı örgütlemek , kantine kültürüne karşı paylaşma masalarını çoğaltmak, karşılıklı yardımlaşmayla yeni bir dünyayı ve direniş alanlarımızı büyütmeektir.

Sistemin bizleri dört duvar arasında kapattığı , her an kameralarıyla denetlediği , patronların ve efendilerin istediği bilgiyi beyinlerimize sokarak birer köle haline getirmeye çalıştığı bu binalarda onların istemediği oluyor ve olacağız. Paylaşacağız ve dayanışacağız.

Ve biliyoruz ki bizim gibi düşünen ve paylaşma masalarını kurmakta olan çok arkadaşımız var. *lafisyanda@gmail.com mailinden oluşturduğunuz ya da oluşturacağınız paylaşma masalarıyla ilgili deneyimlerimizi paylaşabiliriz.

iki resim arasında

**en güzel sınıf en boş sınıftır!
en boş sınıf için katakulliler!**

"Yeni 2010-2011 eğitim-öğretim yılı hepimize hayırlı olsun" diye bağırın dönemin milli eğitim bakanının gerizekalı olduğunu düşünüyorsan sana katılıyorum. Zira yeni öğretim yılı ekstra tatiller dışında hafta içi hergün okula gitmek zorunda olman anlamına geliyor. Kötü bir şey. Bakanlık sevgili öğrencilerine 20 günlük bir izin hakkı veriyor. Fakat bunun için mantıklı bir maruzatın olması gerekiyor. Nedensiz okula gitmemek disiplin suçu. Bu nedenin neye göre belirlendiğini de idareciler dahil olmak üzere kimse anlayabilmiş değil. Bu 20 günde aslında 20 değil 19,5(bu sayılar 1. sınıflar için yabancı olabilir). 20 olduğunda sınıfta kalıyorsunuz. Bu 20 günün haricinde hastalıklar için ayrılmış bir 25 gün daha var. Bu 25 gün hasta olduğunuzu ispatlaman gerekiyor. Bu rapor hakkını genelde son sınıflar kullanır(öss hazırlıkları). Karnende en fazla 44,5 yazabilir. Yani 25'i raporlu olmak üzere devamsızlığın 45 olursa sınıfta kalıyorsun. Gerçi bunu yapacak kadar gaddar idarecilere zor rastlarsın, sana garezleri olması gerek...Fakat devamsızlıktan kalan kişiler tanıdım. Abartmadığın sürece devamsızlığını idare ederler. Bunun dışında para her yerde çalışır. Liseyi bu sene bitirdim. Benim lise devamsızlık ortalamam 42 gün. Bu demek oluyor ki 88 günlük rapor almışım lise hayatım boyunca(çoğu tek günlük). Ben genelde devamsızlığım sınırdan olduğundan ve okula geç kaldığım günlerde rapor almak zorunda kaldım. Okulu hiç sevemedim ayrı hikaye. Kadıköy ve Beyoğlu civarlarında epey hastane ve sağlık ocağı dolaştım. Rapor almayı sürekli hale getirdiğinde;bu iş okula gitmeye benzediğinde kolay bir iş değil. Hastanelerden rapor alabilmen için 06:30 gibi uyanıp sıra dolmadan ravdevu alman gerek. 10:00 dan önce çıkamazsın hastaneden. Genelde rapor alma işi 14:00 gibi biter. Hatta yeni çıkan "e-randevu", telefonla randevu gibi neler işleri daha zorlaştırdı. Hastaneden randevu istediğinde "1 hafta sonra gel" cevabını alabiliyorsun. Aldın diyelim; rapor almak zorunda kaldığın günler genelde hasta olmuyorsun. Bu durumda uydurduğun ya da aslında sana rahatsızlık vermeyen rahatsızlıklarını doktora hastalık olarak yutturman gerek. Kızlar rapor alma konusunda daha şanslılar bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Rapor almak için kullanabilecekleri gayet makul bir rahatsızlıkları var. Ben genelde ayağımdaki nasırlardan, elimden hiç düşmemesini dilediğim siğilden, abarttığım sinüzitimden, birlikte yaşamaya alıştığım kabızlığımdan faydalandım. Gerçekten hasta olduğumda hiç affetmedim hemen çaktım 3 günlük raporu(cuma hastalanmak beni hüzünlendirir). Ama yaratıcı olduğunuz sürece kendinizde bir kusur buluyorsunuz işin marifeti gününüzün içine etmeyecek bir saatte randevu bulabilmek.

kaç far vardır?

Randevu bulduktan sonra rapor almakta garanti değil. Benim gibi bir çok öğrenci olsa gerek(hiç şaşmıyorum) doktorlar muayeneye üstümde okul kıyafetiyle girdiğim an anlıyorlardı ne halt olduğumu. Doktorlar üniformaları öğrencilere hep soğuk davranıyorlar sanırsam. Bazısı gırtlığa bakar "öksür" bakalım der bilmemende bilmemne var der. Muayeneye geldiğin için tek günlük rapor istemek şansını artırır. Bazıları rapor alabilirmiyim dediğinde "siktir it sıpası senin gibilerin ciğerini okurum" bakışı atıp "sevksiz rapor veremiyorum" ya da başka bir yalan uydurup postalar seni.Hemen başka bir yerden randevu ayarlamak zorunda kalırsın(devamsızlığın kritik). Gerçekten rahatsızlığın olduğuna kendini inandırırırsan rahat edersin. İkna edebilme meselesi. Doktordan rapor istediğinde ortamda hep soğuk bir rüzgar eser. Aynı doktora yakın zamanda 2 kez gitmemeye dikkat etmek gerek. Rapor vermese bile reçete alırsın üstünde tarih ve kaşe vardır. Hastanede olduğunun ve muayene edildiğinin kanıtı olarak müdür yardımcısına sunabilirsin. İzin yazıp yazmayacağı yine ikna yeteneğine bağlı. Bu stresi, doktorlara eyvallah çekmeyi okula gitmeye yeğledim 3 sene boyunca.

Bir konuyu açıklığa kavuşturmak lazım raporları internete raporlu izin olarak giren müdür yardımcısı. Raporun gerçekliği bu teftiş edildiğinde ortaya çıkar fakat hiç bir müfettişin tek tek internete girilen bütün raporların gerçekliğini denetlediğini sanmıyorum. Bir keresinde raporum işlenmedi(e-okuldan takip ediyordum). Müdür yardımcısına gittiğimde "ben görmedim getirdiyse ordadır" diyerek bir dönemin bütün raporlarının olduğu yeri gösterdi. Aradım buldum ve öyle girdi. Bunun ötesinde bir de raporun en baştan(hastaneden) gerçek olmama ihtimali var. Bir arkadaşım aldığı raporun fotokopisini götürüp orjinal raporun tarihini değiştirip tekrar fotokopisini çekerek defalarca okul idaresine yutturdu. Rapor olayı beşeri bir durum anlayacağınız bakanlığın takip etmesi çok zor.

Kar tatili ve yıl sonu kaynamasını hesaba katmazsak önünüzde 154 eğitim günü var. Okuldan nefret ettim, normal bir şey olmadığını, olmaması gerektiğini düşünerek gittim okula. Eminim okuldan kaçmanın daha eğlenceli, kolay, birlikte yolları vardır ama ben okuldan çoğunlukla yalnız ya da bir kaç arkadaşım ile kaçtım. Boş derslerimi asla okulda heba etmedim. Çok az kişiyle konuştum. Bu yaptıklarımı hiç bir okul arkadaşıma anlatmadım. Son üç sene okuldan nasıl kaçardım, okula nasıl daha az giderim, nasıl ders kaydırırım bunu düşündüm. En kötüsü diğer öğrencilerden de tiksinierek bitirdim okulu. Aslında ben bu üç sene boyunca okulun bütün sütunlarını elimdeki balyozla yıkmayı, bir gece camdan girip okulu ateşe vermeyi, puştluk yaptığında müdürün yüzünü yamyassı etmeyi düşündüm(yapsam duyardınız). Ama hep boş derslerde okuldan çıktım. Boş derslerde bu hayallerimi kimseye anlatmadım.

Okul çekilebilecek bir yer değil. Okulda geçirdiği 12 seneden sonra kimse çocukken olduğu kadar mutlu olamaz. Okul bize rekabeti, acizliği, boyun eğmeyi, katlanmayı öğretir. Okul özgürlüğümüzü elimizden alır. Okulların yıkılması gerek. Şimdi anlıyorum Okulları ne devletler ne dozerler ne de bombalar yıkabilir. Okulları sadece öğrencilerin kendisi yıkabilir. Eğer 2010-2011 eğitim yılının başlamasından memnun değilsen sana verebileceğim en iyi tüyo kaçarak kurtulamayacağın.

www.lafisyanda.org